

Карповець В. С., здобувачка вищої освіти 2 курсу, група ЦГЮ-201
Науковий керівник – **Гаценко І. О.**, к.філ.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

МОВА І МОВЛЕННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА

Питання про роль мови та мовлення у професійній діяльності юриста є актуальним сьогодні. По-перше, мова є важливим елементом у формуванні професійної компетентності юриста, по-друге, мова та мовлення тісно пов'язані з практичною діяльністю юристів, по-третє, у сучасному суспільстві юристи часто беруть участь у різних семінарах, самітах, тренінгах як спікери, тому важливо, щоб працівники юридичної сфери володіли знаннями норм і правил усного мовлення на високому рівні.

Юрист, незалежно від напрямку своєї професійної діяльності, є комунікатором та оратором, мова є його основним інструментом, який він часто використовує у своїй роботі. Водночас мова може виступати і носієм інформації, і засобом впливу. Є декілька різновидів мовленнєвого впливу: вплив людини на одну особу, на групу осіб або на аудиторію.

Юрист найчастіше працює з визначеним колом осіб: потерпілі, свідки, підозрювані, підсудні чи обвинувачені, тому найкраще комунікативна особливість мови виражається під час впливу юриста саме на зазначених осіб. Одна й та ж фраза чи слова можуть нести в собі різне смислове забарвлення, що зумовлено конкретною обставиною та формою сказаного: шепіт або крик, прохання чи наказ, інтонація та тембр [1, с. 184].

Юрист-професіонал під час вирішення конкретних справ завжди повинен орієнтуватися на норми права, щоб знайти справедливе рішення. Однак для досягнення професіоналізму юристу необхідно володіти усним і писемним мовленням на високому рівні, адже його мова повинна забезпечувати чіткість суджень та обґрунтувань, точність визначень і правильне розуміння думок.

Мова має здатність підвищувати ефективність професійної діяльності юриста, виводячи її за межі певної юридичної ситуації та досягнення суто юридичного результату: юрист підіймається до осмисленого прагнення досягнення більш повного, суспільно важливого результату та намагається відобразити суттєві особливості функціонування права в сучасному суспільстві [2, с. 108].

Однією з особливостей мови юриста є використання юридичної термінології, спеціальних конструкцій, норм права та інших мовленнєвих способів вираження думки. Юридична мова є базисом комунікації юриста, основною метою якої є доведення до визначеного кола осіб змісту та значення правової інформації. Юрист під час своєї практичної діяльності має пояснити потерпілому чи підозрюваному суть певної норми права простими словами.

Однією з переваг для юриста є знання іноземних мов, а саме англійської. Ця мова є міжнародною, тому, якщо працівник юридичної сфери володітиме нею, він зможе вільно спілкуватися з іноземними колегами чи клієнтами, матиме можливість розвивати свої знання та практичні навички за кордоном, зможе брати участь в іноземних тренінгах чи самітах. Знання англійської мови допоможе юристові підвищити імідж та працювати не тільки з українськомовними громадянами, але й з іноземцями.

Отже, мова та мовлення посідають важливе місце у професійній діяльності юриста. Мова є основою комунікації юриста, адже працівнику юридичної сфери необхідно постійно спілкуватися з потерпілими чи обвинуваченими, пояснювати зміст певних правових норм простими словами. Важливим є знання декількох мов, адже, володіючи іноземними мовами, юрист матиме більше можливостей для розвитку своїх практичних навичок.

Список використаних джерел

1. Чечель А. О. Комунікативна роль мови в діяльності юриста. *Матеріали всеукраїнського науково-практичного семінару «Мова і право»*. Дніпро, 2019. С. 183-184.
 2. Безуглий Я. С. Мова в діяльності юриста. *Матеріали всеукраїнського науково-практичного семінару «Мова і право»*. Дніпро, 2019. С. 108-109.
-

Кизименко Д. І., здобувач вищої освіти 4 курс, група 133тс-19б-01 (31 ТС)
Науковий керівник – **Воронянський О. В.**, к. і. н., професор
Державний біотехнологічний університет (м. Харків, Україна)

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ У СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОМУ ПРОСТОРІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

У контексті адміністративної реформи дослідження правових засад децентралізації влади не перестає бути актуальним. Оскільки основне призначення влади це задоволення публічних потреб людей через створювані владою органи установи підприємства й організації а головним критерієм ефективності діяльності влади є якість задоволення публічних потреб населення можна констатувати що існуюча в Україні система влади залишається малоефективною внутрішньо суперечливою внаслідок чого вона є гальмом у проведенні соціально-економічних і політичних реформ.

Децентралізація як делегування повноважень це тимчасова передача повноважень одними органами державної влади іншим органам державної влади або органам місцевого самоврядування підприємствам установам організаціям

Вітчизняне законодавство передбачило можливість передачі власних повноважень широкого кола суб'єктів Кабінетом Міністрів України та центральними органами виконавчої влади окремих повноважень органів виконавчої влади а також відповідними радами повноважень місцевого самоврядування місцевим державним адміністраціям Однак делегування в системі органів виконавчої влади це по суті один із способів деконцентрації державної влади зміст якої полягає у передачі або делегуванні повноважень від центральних органів державної виконавчої влади до їх структурних підрозділів на місцях на рівні областей та районів при збереженні організаційної єдності Аналіз такого виду делегування не входить в предмет нашого дослідження тому в подальшому аналізуватися не буде

Таким чином виділяємо два види децентралізації державного управління децентралізацію через передачу повноважень та делегування

Слід наголосити також що відрізняються вони в першу чергу саме відмінностями у механізмі здійснення

Децентралізація через передачу повноважень забезпечується прийняттям Закону чи іншого нормативного акту яким держава в особі уповноважених органів цілеспрямовано здійснюючи децентралізацію передає частину повноважень від державних органів виконавчої влади органам місцевого самоврядування.

Наглядним прикладом процесу децентралізації є прийняття законів «Про Представника Президента України» та «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування» що здійснило організаційне розділення суб'єктів що здійснюють місцеве самоврядування та державне управління на низовому рівні органами державного управління були Представники Президента України а забезпечення колективних інтересів жителів сілселищрайонів у містах міст районів та областей почали виконувати органи місцевого та регіонального самоврядування.

Відмінність делегування як виду децентралізації від передачі повноважень полягає в тому що суб'єктом який передає повноваження є орган в компетенції якого і перебуває відповідне повноваження Крім того така передача носить тимчасовий характер Однак, як видно з логіки Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» і того визначення деле